

Funny, crazy en cute, maar ook ziek

Staartjagende Jack Russell.
Foto Moodboard, Corbis

Door HERBERT BLANKESTEIJN

Leuk: een hond die achter zijn eigen staart aanzit. Nog leuker: dat filmen en op YouTube zetten. En dat is dan weer ruw materiaal voor de wetenschap. Die zegt: in eenderde van de gevallen gaat het om pathologisch gedrag, dat de eigenaar niet onderkent.

Grote kans dat onderzoekster Charlotte Burn van het Royal Veterinary College in Engeland dit najaar een IgNobelprijs in ontvangst mag nemen, een prijs voor ‘onderzoek dat je aan het lachen maakt en dan aan het denken zet’. Haar recente publicatie *A Vicious Cycle: A Cross-Sectional Study of Canine Tail-Chasing and Human Responses to It, Using a Free Video-Sharing Website* voldoet aan de voorname eis – dat de titel je naar de kalender doet kijken of het al bijna april is.

Op de site Plosone.org, een peer-reviewed online wetenschappelijk tijdschrift, schetst Burn de problemen met staartjagen. Er is wel onder-

‘Grappige’ online filmpjes over staartjagende honden vormden goed onderzoeksmateriaal.

Charlotte Burn ontdekte dat hondeneigenaars soms niet beseffen dat hun viervoeter ziek is.

zoek naar gedaan, maar vooral bij honden die zo gestoord waren dat ze moesten worden afgemaakt. Staartjagen kan speels gedrag zijn maar in ziekelijke vorm duidt het op verveling of stress, of op anale ontstekingen of huidziekten. Er zijn medicamenten die het gedrag onderdrukken, wat een begin kan zijn van afleren. Couperen van de staart helpt niet, schrijft Burn.

YouTube biedt de kans de getalsverhouding tussen gezonde en minder gezonde staartjagers te schatten. Burn zocht naar *dog chasing tail* en had in november 2009 3.340 hits. Ze koos de eerste 400 geschikte filmpjes, met weglating van bijvoorbeeld commercials en filmpjes waar geen

hond in bleek te zitten. Ook maakte ze een controlegroep van 400 video's met honden die iets anders deden.

38 procent van de staartjagende honden in de video's leek moeilijk van het gedrag af te brengen. Ruim een vijfde van de video's had commentaren en volgens 30 procent daarvan deed de hond dit ‘de hele tijd’, of dergelijke bewoordingen. De makers van de video's lijkten zich er niet van bewust dat hun hond mogelijk een ernstig probleem heeft. In 55 procent van de video's wordt gelachen, in 43 procent krijgt de hond aanmoedigingen en in 4 procent worden zelfs voorwerpen aan de staart bevestigd. 59 procent van de uploaders noemt het gedrag *funny*

(lagere percentages kiezen voor *crazy*, *cute* of *stupid*) en 46 procent van de commentaren doet hetzelfde. Slechts 3 uploaders opperen dat dit een geval voor de dierenarts is; in 7 gevallen wordt dit in een reactie gedaan.

Staartjagende honden worden zesmaal zov vaak binnenshuis gefilmd als honden van dezelfde rassen in de controlegroep. Bij staartjagers binnenshuis was driemaal zo vaak op de achtergrond een ingeschakelde tv of computer te zien als in de controlegroep.

Burn concludeert dat staartjagen in ongeveer eenderde van de gevallen ziekelijk van aard is. Eigenaars hebben dat meestal niet in de gaten en maken het er met hun aanmoedigingen niet beter op. Bovendien, schrijft ze, verergeren de YouTube-filmpjes het probleem doordat ze de indruk versterken dat hier normaal, grappig gedrag te zien is. Het relatief hoge aantal video's binnenshuis geeft steun aan het idee dat staartjagen samen gaat met weinig beweging, aandacht en stimulansen.